

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 276/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaniach vedených pod sp. zn. D 2730/92 a sp. zn. 26 D 1729/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2006 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len sťažovateľ), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. D 2730/92 a sp. zn. 26 D 1729/05.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ podal 9. marca 1992 v mene svojom a tiež v mene svojich súrodencov návrh na dedičské konanie po „*všetkých našich právnych predchodcoch z matkinej strany, ktorí vlastnili nehnuteľnosti v obci J. ...*“

Predmetom konania je pozostalosť po poručiťke M. Á., ktorá zomrela (...) a ktorá bola sťažovateľovou tetou. Podľa sťažovateľa postupoval okresný súd „*veľmi nesústredene, nepružne a nakoniec aj nekvalifikovane. Najsamprv svojím uznesením sp. zn. D 2730/92, zo dňa 16. XI. 1995 toto dedičstvo prerušil, čo urobiť nemal, dôkazom čoho je fakt, že odvolací Krajský súd v Košiciach svojím uznesením, zo dňa 28. VI. 1996, na základe odvolania dediča, zo dňa 8. II. 1996, napadnuté rozhodnutie prešovského súdu zrušil. Toto však nebolo po vôli prešovskému súdu, ktorý v snahe zamaskovať svoju dlhodobú nečinnosť a tým aj prieťahy a nakoniec aj vedený úsilím sa čím skôr tohto prípadu zbaviť, dopustil sa ďalšej nehoráznosti, keď následne svojím ďalším uznesením, zo dňa 29. V. 1998, konanie vo veci tohto dedičstva ľahkomyselne zastavil bez vedomia dedičov v zmysle postkomunistického zákona, a to údajne pre nemajetnosť poručiťky...*

Nakoniec po viacerých evidentných zmätkoch a rôznych obštrukciách súdu, bola prešovským súdom na konečné prejednanie tohto dedičstva jeho uznesením poverená iná notárka v P., ktorá ho právoplatne ukončila dňom 9. V. 2006 pod svojou sp. zn. D not 205/05“.

Podľa sťažovateľa vec dedičského konania po jeho blízkej príbuznej neboli všeobecné súdy schopné právoplatne ukončiť skôr ako za 14 rokov od začatia konania.

Z toho dôvodu žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom o nej takto rozhodol:

„1.) Vyslovuje, že ľudské právo I. K. K. podľa ods. 1), čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu čís. 11 v kontexte so základným právom v zmysle ods. 2), čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Prešove (prípadne ďalších súdov a ich komisárov – pozn.) v konaní o prejednanie dedičstva u neho vedeného pod č. k. D 2730/92 porušené bolo.

2.) Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 300 tis. Sk (slovomtristotísíckorúnslovenských), ktoré je mu povinný Okresný súd v Prešove (prípadne s inými do tejto veci zainteresovanými subjektami – pozn., t. j. spoločne a nerozdielne) uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

3.) Ukladá Okresnému súdu v Prešove (prípadne aj iným subjektom spoločne a nerozdielne - pozn.) uhradiť vzniklé trovy tohto konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia ústavného súdu.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práva alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podanie sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona. Podľa uvedeného ustanovenia zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

1. Ústavný súd sa oboznámil z obsahom podania, jeho prílohami a tiež s obsahom spisu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 232/04. Z uvedených dokumentov, ako aj z vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprO/973/2006 doručeného ústavnému súdu 3. júla 2006 zistil, že konanie vedené pod sp. zn. D 2730/92 začalo podaním zo 14. februára 1992, keď si na okresnom súde uplatnila nárok po poručiťke jej neter K. S. Sťažovateľ v uvedenom konaní vystupoval ako zástupca K. S., avšak bez predloženej plnej moci. V zmysle právnej úpravy platnej v čase smrti poručiťky rozhodol okresný súd uznesením z 29. mája 1998 o zastavení konania pre nemajetnosť poručiťa. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť toho istého dňa. Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 8. júna 2004 namietal, že v predmetnom konaní došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 11 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 232/04 zo 16. februára 2005 odmietol jeho sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, pretože zistil, že sťažovateľ nebol účastníkom konania, v ktorom namietal porušenie svojich práv, a preto nemohol byť ani na ním uvedených právach postupom okresného súdu dotknutý. Podľa právnej úpravy platnej v čase smrti poručiťky sťažovateľ nepatril do okruhu zákonných dedičov a v čase prebiehajúceho konania sp. zn. D 2730/92 nemohla u neho existovať ani legitímna nádej na prípadné pre neho priaznivé rozhodnutie okresného súdu vo vzťahu k majetku poručiťky.

Pretože sa sťažovateľ v tejto časti svojej sťažnosti domáhal, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených práv vo veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 232/04 zo 16. februára 2005, bolo potrebné jeho sťažnosť v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnuť pre neprípustnosť.

2. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26 D 1729/05, a ktoré začalo jeho návrhom

na náhradné dedičské konanie po neb. M. Á. 8. mája 2005, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

O tomto návrhu, ktorý nie je možné považovať za „pokračovanie“ konania sp. zn. D 2730/92, ako sa sťažovateľ domnieva, rozhodol okresný súd uznesením z 29. septembra 2005 tak, že nadobúdateľom majetku poručiťky sa stal sťažovateľ. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré však zobrať späť a požiadal o zastavenie odvolacieho konania. Krajský súd v Prešove uznesením zo 7. marca 2006 zastavil odvolacie konanie. Dňa 9. mája 2006 bola vec právoplatne skončená.

Podľa svojej ustálenej judikatúry (m. m. II. ÚS 32/00, III. ÚS 116/01, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, III. ÚS 109/03) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keď v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) trvalo alebo ešte pretrváva. Preto ak pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že konanie, v ktorom sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) bolo právoplatne skončené ešte pred podaním jeho sťažnosti ústavnému súdu (sťažnosť bola doručená ústavnému súdu až 7. júna 2006), a teda k porušovaniu označených práv už nedochádza, sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom i z účelu práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza fyzická osoba alebo právnická osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorý (účel) sa dosiahne právoplatným rozhodnutím.

Ústavný súd tiež pripomína, že doba, ktorá uplynula od podania návrhu sťažovateľa (8. jún 2005) do rozhodnutia okresného súdu (29. september 2005) ani neodôvodňuje skúmanie označených práv v predmetnom konaní, ktorých porušenie sťažovateľ namieta.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti sťažovateľa v tejto časti s prihliadnutím na zmysel a účel napadnutých ustanovení ústavy a dohovoru základom

pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na zjavné bezúspešné uplatňovanie si ochrany základného práva prostredníctvom tejto sťažnosti nepovažoval ústavný súd za významné zaoberať sa ďalšími nedostatkami podania, predovšetkým otázkou právneho zastúpenia sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2006